

I když se tady v kontinentální Evropě a navíc ještě v jejím srdci nedá počítat s nějakou velkolepou samostatností ... odmítám se poddat

- CZ24 News | 5. července 2020

ČESKO: Já vím, že tady v kontinentální Evropě a navíc ještě v jejím srdci se nedá počítat s nějakou velkolepou samostatností. Já vím, že doba, kdy jsme dávali krále zemím okolo nás je dávno pryč a jen tak se nevrátí. Já vím, že máme v genech mnohonásobné okupace, ztracené sny, násilné i nenásilné převraty, změny vlády, víry i hospodářství. Já vím, že se nenacházíme ve zrovna šťastném období českých dějin.

Já vím, že tu máme celou řadu kolaborantů, kteří svůj národ prodají a ještě navíc pod cenou. Já vím, že je důležitější, kdo je tu velvyslancem USA nebo Ruska než kdo je tu prezident. Já vím, že současný trend školství směřuje k tomu, udělat z lidí tupce a nevzdělance, kteří budou držet hubu a krok, případně budou bečet jak jim bude nařízeno, kteří nebudou myslet a pokud myslet budou, tak jako kdyby dějiny začaly včera, jako kdyby existovala jen jedna věc a žádné souvislosti, jako kdyby nebylo nutné něčemu rozumět a něco o světě vědět.

Stejně tak vím, že zlaté české ručičky už jen dožívají svou bývalou slávu a pokud má někdo radost z ušitých roušek, tak hlásím, že kdysi si lidi uměli postavit vlastní traktor, seskládat auto ze součástek, lidi doma uměli kovat, slévat, obrábět, modelařit. Zámečníci si stavěli patrové vily, které měly ještě podkroví, krmiči v prasečáku za svůj život postavili domy pro sebe i své děti a to zcela bez dluhů.

Já vím, že se jako národ vylidňujeme, že nás ubývá, protože máme málo dětí. Já vím, že počet obyvatel se dohání migrací a také vím, že je to naštěstí migrace ze slovanského východu. Já vím, že jsme přišli o technické znalosti, přišli jsme o podniky schopné řešit technologické celky. přišli jsme o trhy, přišli jsme o vodu, přicházíme o půdu, jsme zadlužení až po uši, jsme montovna Evropy, skoro nic už nám nepatří, nemáme armádu, nemáme prachy, nemáme samostatnost a upínáme naději k oligarchovi, který si především jede svůj vlastní byznys.

Já vím, že se na nás ze Západu valí něco, co jsme si tu nikdo nepřáli. Já vím, že jsme vstoupili do Unie, která se ale vzápětí změnila a z rovného společenství jsme se dostali do pozice lokajů čekajících na příkazy z Berlína nebo Washingtonu. Já vím, že už nemáme zlatý poklad vyměněný za dluhopisy, že jsme za posledních třicet let nepostavili žádnou přehradu, neotevřeli žádný důl a nepostavili žádnou solidní továrnu. Vlastně jsme ani nezajistili plynulou dopravu mezi Prahou a Brnem,

Přest to všechno, odmítám se poddat.

V poslední době mívám pocit, jako by všechny ty katastrofy byly dané. Jako by se s tím nedalo nic dělat. Jako kdyby nebylo vyhnutí, že si nemůžeme pořídit děti, protože je to drahé. Jako kdyby nebylo vyhnutí, že naše děti budou ve škole jen ohlupovány a nic se nenaučí. Jako by nebylo vyhnutí, že budeme nešťastní, protože můžeme jen makat pro německé montovny.

Toto není jediný okamžik v našich dějinách, kdy šlo všechno do háje. Není to poprvé, co jsme makali jako lokajové pro jiné. Není to poprvé co nemáme v rukách průmysl a vlastně ani nemáme na

průmysl lidí. Není to poprvé, co se s námi hraje nečistá hra a máme být nasměrováni někam, kde opravdu nechceme být.

Není to poprvé, co o nás rozhodují cizí zájmy. Není to poprvé, co jsou zatracovány naše vlastní české hodnoty. Není to poprvé, co se všechno zdá beznadějně.

Odmítám se podvolit této nalajnovaé budoucnosti.

Pořídil jsem si pět dětí. Co se nenaučí ve škole, to je musím doučit já. Na co nemám peníze, to si musím postavit, vybudovat, vymyslet a udělat vlastníma rukama. Protože vydělávám málo, nemíním své peníze vyhazovat za dovolenou, protože to není tak dávno, kdy se většina lidí nikam nepodívala a také byli živí.

Naučil jsem se řeznické řemeslo. Naučil jsem sem zemědělcit, ačkoliv jsem z hornického kraje. Naučil jsem se mít nízké náklady, neutrácet za blbiny. Naučil jsem se žít s jednou jedinou ženou a kupodivu to dost snižuje náklady na rozvody a rozdělení majetku.

Naučil jsem se čerpat víru v budoucnost v Pánubohu, protože v našem státě, naší demokracii nebo v našich představitelích už mi to fakt nejde. Naučil jsem se nevěřit církvím, nevěřit úřadům, nevěřit korporacím a nevěřit nikomu, kdo mi tvrdí, že chce jen moje dobro.

A ano, v takovém tempu se devadesátky nedožiju. Možná se nedožiju ani důchodu i kdyby na něj byly peníze. Raději se ale udřu při vytváření budoucnosti, než abych se jí poddával. Raději přijdu o všechno, jen když budu schopen začít znovu. Raději nějaké blízke ztratím, než abych pro jistotu žádné neměl. Raději budu žít v chudobě, než bych neměl děti. Raději dětem budu vysvětlovat, proč nemají mobily, než abych se za to styděl.

Možná si to jen namlouvám a vlastně jen jiným způsobem popírám realitu. Možná nemám šanci něco změnit. Možná z mého postoje nic nebude. Možná jsou všechny mé plány k ničemu a Bůh se směje, když mě slyší mluvit o budoucnosti. Ale přes všechny problémy, přes všechny nesnáze a přes všechny peripetie, pořád si myslím, že děti jsou nejlepší důchodové pojištění, jejich vzdělání je nejlepší investice a vytunelovat sebe sama ve prospěch svých následovníků je nejlepší recept na krizi středního věku.

Vidlák